

בית דין אזורי לעבודה בירושלים

ס"ע 11830-01-11

1 21 אוגוסט 2013
2

לפני:

**כב' השופטת רחל בר"ג-הירשברג
נציג ציבור (עובדים) גב' אריאלה אשל
נציג ציבור (מעבידים) מר רפאל בנימין אשכנזי**

**1. מרי אוחיון ת.ז. 032282139
ע"י ב"כ: עו"ד גבריאל פרידמן** **התובעת**

-

**1. זיפ הופ רשת חנויות בע"מ חברות 513209791
ע"י ב"כ: עו"ד ירון אלירם** **הנתבעת**

3
4

פסק דין

5

פתח דבר

1. הנתבעת מפעילה רשת חנויות אופנה בפרישה ארצית. התובעת שימשה כמנהלת סניף
הרשת בקניון מעלה אדומים, משלהי שנת 2003 ועד למועד השנוי במחלוקת בין הצדדים
בתחילת חודש אוגוסט 2010. התובעת פוטרה מעבודתה. לגרסת הנתבעת פיטורי התובעת
באו על רקע העובדה שהודתה בכתב כי נטלה מקופת החנות למעלה מ- 6000 ₪, על מנת
לכסות חובות אליהם נקלעה. התובעת מכחישה את הטענות כנגדה מכל וכל וטוענת כי
פוטרה שלא כדין.

2. בכתב התביעה עתרה התובעת לתשלום פיצויי פיטורים, תמורת הודעה מוקדמת, פיצוי
בגין אי קיום שימוע כדין, פיצויים עבור פיטורים שלא בתום לב, פדיון דמי חופשה, פדיון
דמי הבראה והפרשי שכר בגין ניכויים שערכה הנתבעת משכרה בחודשים אפריל ומאי 2010
וכן בחודשים יולי ואוגוסט 2010. במהלך ניהול ההליך שילמה הנתבעת לתובעת את יתרת
דמי ההבראה ופדיון דמי החופשה ולפיכך נותרו לדיון הרכיבים האחרים בלבד.

3. בהליך קוימו שתי ישיבות להוכחות. התובעת העידה לעצמה. מטעם הנתבעת העידו
מנהלה, מר זאב אהרונסון; הממונה הישיר על התובעת, מר דוד קדוש; גזברית הנתבעת,
הגב' אנגילה שרגורודסקי (להלן: אנגילה), ורואה החשבון של הנתבעת מר יששכר פינפטר.
התובעת והנתבעת הגישו חוות דעת גרפולוגיות מטעמן – התובעת נעזרה בגב' אפרת חברוני
והנתבעת נעזרה במר יצחק חגיג. נותני חוות הדעת נחקרו אף הם. הצדדים סיכמו פרשותיהם
בעל-פה בישיבה נפרדת.

22

בית דין אזורי לעבודה בירושלים

ס"ע 11830-01-11

1 גדרי המחלוקת והלך הדין

2 4. המחלוקת המרכזית שנטושה בין הצדדים נוגעת לנסיבות סיום יחסי העבודה בין
3 הצדדים. בהקשר זה נדרשים אנו לקבוע אם עלה בידי הנתבעת להוכיח כי התובעת נטלה
4 ממנה שלא כדין כספים מקופתה, הודתה בכך בכתב ואף נתנה הסכמתה לניכוי הסכומים
5 משכרה. או שמא אין אלה פני הדברים ועל כן זכאית התובעת לתשלום פיצויי פיטורים,
6 תמורת הודעה מוקדמת, החזר הכספים שנוכו משכרה וכן פיצוי בגין אופן הפיטורים.

7 לגרסת הנתבעת נטילת הכספים מקופתה החלה עוד קודם למועד הפיטורים באירוע מחודש
8 מרץ 2010, אז הסתפקה בניכוי החסר משכר התובעת וזאת בהסכמתה. התובעת מצדה
9 תובעת את החזר הניכוי האמור משכרה. בשים לב לכרונולוגיה של האירועים נפתח בברור
10 האירוע מחודש מרץ 2010. או אז נפנה לנסיבות סיום יחסי העבודה על כל הכרוך בהם. בכל
11 סוגיה נסקור את גרסאות הצדדים וטיעוניהם המשפטיים וכמובן נכריע בסעדים הנתבעים.

12 אירועי יום ה – 22.3.2010

13 5. לגרסת הנתבעת, ביום 22.3.2010 עבדה התובעת במשמרת ערב. עם סגירת החנות ערכה,
14 כמקובל בנהלי הנתבעת, דו"ח לגבי הכספים שנמצאו בתום יום המכירות בקופת החנות.
15 דו"ח זה מכונה דו"ח סגירה "Z" (להלן: "דו"ח Z"). בשעה 21:05 נקלט במחשבי הנתבעת
16 "דו"ח Z" ראשון, במסגרתו הצהירה התובעת כי בקופת החנות נמצאו, בין היתר ובחלק
17 הצריך לענייננו, 3,158 ₪ במזומן. סכום זה הורכב, על פי הצהרת התובעת, גם מ – 20 שטרות
18 בני 100 ₪ כל אחד (נספח נ/2 לתצהירה של אנגילה).

19 חלק מתפקידה של התובעת, כמנהלת חנות, כלל את הפקדת הפדיון היומי של החנות בבנק.
20 ביום 26.3.2010 הפקידה התובעת בחשבון הנתבעת בבנק דיסקונט (נ/3 לתצהירה של אנגילה)
21 1,900 ₪ במזומן בלבד. בדואר אלקטרוני מיום 31.3.2010 (נ/4 לתצהירה של אנגילה) דיווחה
22 התובעת לאנגילה על ההפקדות שביצעה ביום 26.3.2010 ובהן "קופה מה – 22/3 הופקד
23 במזומן 1900 ₪ אסמכתא 283107".

24 הנתבעת הבחינה באי התאמה בין הדיווח ב"דו"ח ה – Z" לבין ההפקדה בפועל בבנק, בה
25 חסרו 1,000 ₪. אנגילה פנתה בעניין זה לתובעת אשר נטלה אחריות על הסכום החסר
26 והסכימה להשבת הכסף בדרך של ניכוי משכרה. בדיעבד התברר לנתבעת כי בשעה 21:11
27 ערכה התובעת "דו"ח Z" נוסף, במסגרתו הצהירה כי בקופת החנות מצויים רק 2,158 ₪
28 במזומן המורכבים, בין היתר, מ – 10 שטרות בני 100 ₪ כל אחד בלבד (נ/1 לתצהירה של
29 אנגילה). מכאן מסיקה הנתבעת כי התובעת נטלה את 1000 ₪ לכיסה.

בית דין אזורי לעבודה בירושלים

ס"ע 11830-01-11

6. התובעת מצדה גורסת כי ערכה "דו"ח Z" אחד בלבד, וכי כלל אינה יודעת להוציא דו"ח נוסף (עמ' 13, שורות 26-27). את הדו"ח ערכה כמנהגה, יחד עם עובדת נוספת מהחנות – "רותם הבת" ושמותיהן נרשמו על גבי הדו"ח שהוציאו, שהוא דווקא הדו"ח המאוחר, קרי 2/ מן השעה 21:11 (עמ' 14, שורה 1). התובעת זכרה היטב את כל הפרשה שכן לשיטתה אנגילה טלפנה אליה כחודש לאחר יום הארוע בבקשה לקבל הסבר לחסר בן 1,000 ₪. בשל חלופי הזמן לא הייתה התובעת מסוגלת לספק הסבר כלשהו לעניין על אף שניסתה ל"בדוק לפי הדפים" (עמ' 10, שורות 23-24). משלא מצאה הסבר פנתה לממונה הישיר, מר קדוש, בבקשה שיסייע לה. מר קדוש הפנה אותה לסמנכ"ל הרשת, מר רותם אבוקסיס, אשר מצידו הבהיר לה כי מבחינתו כמנהלת החנות היא האחראית לחוסר הכספי ועליה להשיבו מכספה. בלית ברירה הסכימה להפחית את הסכום משכרה אך ביקשה כי הדבר יעשה בשני תשלומים (עמ' 11, שורות 1-11). עתה עותרת היא להשבת הסכומים שנוכו משכרה שלא כדין.
7. דעתנו היא כי לא עלה בידי הנתבעת להוכיח כי התובעת נטלה מקופתה 1,000 ₪ וכי ניכתה סכום זה משכר התובעת שלא כדין ונבאר.
- בראש יאמר כי מעדויות הנתבעת עצמה, ובפרט מעדותה של אנגילה, הוברר כי הנתבעת עצמה לא סוברת שהמדובר במעשה גניבה וכך העידה:
- "אני לא חושבת שזה המקום של גניבה מראש, שתוכננה כאן גניבה. לדעתי נוצרה כאן טעות שזה הוקלד לא נכון. לא ראיתי בזה גניבה. אם מישהו רוצה לגנוב לא עושה סגירת קופה שהוא יוצא. הוא לוקח כסף ושם בכיס. מי שעושה סגירת קופה זה חתיכת עבודה, צריכה להשקיע מהזמן הפרטי שלה שהיא רוצה לצאת הביתה...." (עמ' 32, שורות 22-25).**
- כאן המקום לציין כי מבין כל העדויות שנשמעו בפני בית הדין היחידה שהותירה רושם עקבי ומהימן לכל 'אורכה ורוחבה' הייתה עדותה של הגב' אנגילה. זאת על אף פערים שהתגלו בין האמור בתצהירה לבין עדותה בחקירתה הנגדית, ועל אף שלא מצאנו לקבל את גרסתה במלואה. כך לא נעלמה מעניינו העובדה שהיא עודנה מועסקת בנתבעת. אולם הרושם שהותירה היה שלא באה לבית הדין מלווה ביסדר יום' כלשהו, אלא ביקשה לסייע בברור האמת ולהביא את הדברים כהווייתם, למיטב הבנתה. לנוכח עדותה האמורה ניסה מנהל הנתבעת, מר אהרונסון, לטעון כי "אתה מדבר עם בחורה רוסייה, עולה חדשה יחסית, לא יודעת עברית...." (עמ' 55, שורה 28), ולא היא. אנגילה היא אזרחית מדינת ישראל, דוברת עברית ושולטת בשפה היטב, בקיאה בתחומה ואין אלא להצטער על התבטאותו האומללה של מר אהרונסון.

בית דין אזורי לעבודה בירושלים

ס"ע 11830-01-11

8. מבחינת הנתבעת עדותה של אנגילה הייתה 'עדות מומחה' בהיותה אמונה על ענייני כספים
 2 בנתבעת, מתוקף תפקידה כגזברית. הנה כי כן 'המומחית' סוברת כי אין המדובר בגניבה וכי
 3 "לפעמים התוכנה עושה מה שהיא רוצה" (עמ' 31, שורה 22). הרושם שאכן יתכן כי מדובר
 4 בקושי בתוכנה הממוחשבת של הנתבעת התחזק לנוכח חוסר יכולתה של אנגילה להסביר
 5 כיצד יתכן שיש שוני בין שני 'דו"חות ה-Z', למשל בסכום הציקים שהתקבלו באותו היום
 6 בחנות, כך שבדו"ח המוקדם נרשמו 298 ₪ ואילו בדו"ח השני 293 ₪ בלבד. גם לשיטת
 7 הנתבעת לא היה בדעת התובעת ליטול לכיסה ציקים אלא מזומן ואם אלו הם פני הדברים
 8 מה לה שתקיש סכומי ציקים שונים? מצב דברים דומה חזר על עצמו גם ביחס לסכום פדיון
 9 החנות בכרטיסי אשראי.
- 10 זאת ועוד. אנגילה הודתה כי ההנחה ששני הדו"חות הוצאו על ידי התובעת זה רק "לוגיקה"
 11 (עמ' 31, שורה 15), והתקשתה לתת הסבר מניח את הדעת לאפשרות קיומם של שני דו"חות
 12 בו זמנית, ואף לא ידעה בוודאות איזה דו"ח הופק בחנות ואיזה בהנהלה ואם אכן כך היה
 13 (עמ' 31, שורה 24). מר אהרונסון מצדו הצהיר כי הוא פענח את המקרה (עמ' 56, שורה 32)
 14 ומסקנתו היא שהתובעת טעתה בספירה ולא עמדה בפיתוי של נטילת הכסף העודף לכיסה.
 15 אלא שבאותה נשימה הודה כי 'מעשה פענוח' זה לא קרה בזמן אמת, אלא תקופה ארוכה
 16 אחרי הארוע עצמו והודה שאין זה המקרה של גניבה 'קלאסית' למשל כאשר עובדים "לא
 17 מוציאים על הכל חשבונית" (עמ' 57, שורות 11-12). משמע, המדובר בלא יותר מהשערות
 18 שלאחר מעשה שאין להן על מה לסמוך.
- 19 9. הצדדים מסכימים כי הפקדת כספי פדיון החנות מיום 22.3.2010 נעשתה מספר ימים
 20 לאחר מכן, ביום 26.3.2010. התובעת העידה, ועדותה לא נסתרה, כי ההפקדות בבנק לא
 21 תמיד בוצעו על ידה כי אם גם על ידי אחראיות המשמרת (עמ' 21, שורות 13-14). בניגוד
 22 לטענת הנתבעת, ולפיה התובעת היא שהפקידה את כספי פדיון החנות מיום 22.3.2010, על
 23 טופס ההפקדה הספיציפי (מ/3) התובעת אינה חתומה ועל כן אין לדעת מי הפקיד את הכסף
 24 ומכל מקום לא הובאה כל ראיה פוזיטיבית בעניין זה. כך גם אם חסר כסף כלשהו בקופת
 25 הנתבעת, ואיננו משוכנעים בכך כלל ועיקר, אין לדעת האם לא ניטל על ידי מאן דהוא בין
 26 המועד שהתקבל בחנות לבין מועד ההפקדה, ומכל מקום בוודאי שלא הונחה תשתית
 27 עובדתית מספקת כדי לקבוע שבתובעת מדובר.
- 28 נוסף כי האדם היחיד שהיה נוכח במועד עריכת הדו"חות ביום 22.3.2010, פרט לתובעת,
 29 היא העובדת הנוספת 'רותם' שלא הובאה לעדות. יתכן ועובדת זו יכולה הייתה לשפוך אור
 30 על התנהלות התובעת באותו המועד. כך ולשם המחשה, הדעת נותנת כי הייתה זוכרת מעשה
 31 יחריג' דוגמת הוצאת מספר דו"חות סגירת קופה שונים. משלא הובאה לעדות זוקפים אנו
 32 זאת לחובת הנתבעת.

בית דין אזורי לעבודה בירושלים

ס"ע 11830-01-11

- 1 **כללו של דבר**, דעתנו היא כי לא ברור אם אכן היה חסר בקופת הנתבעת, אולם גם אם אלה
 2 הם פני הדברים הרי שגם לשיטת הנתבעת עצמה לא מן הנמנע שחל שיבוש בתוכנה
 3 הממוחשבת, התובעת לא גנבה את הכסף אלא אולצה ליטול על כך אחריות מכוח תפקידה
 4 כמנהלת החנות ולכך נפנה עתה.
- 5 10. לנוכח טענת הנתבעת כי חסרו 1000 ₪ מפדיון החנות ביום 22.3.2010 קוזז הסכום
 6 משכרה של התובעת בחודשים אפריל ומאי 2010 כפי שבא לידי ביטוי בתלושי שכרה.
- 7 בהקשר זה מקובלת עלינו במלואה עדותה של התובעת כי אולצה לשאת בסכום זה ולא
 8 הסכימה לכך מרצונה החופשי. עדותה בהקשר זה זכתה לאישוש בעדויות הנתבעת. אנג'לה
 9 הודתה, ללא היסוס, כי לולא הייתה התובעת 'מסכימה' לניכוי משכרה הייתה מפורטת
 10 לאתגר (עמ' 32, שורה 20). כן אישרה כי הכלל הוא שהנתבעת לא מפסידה כסף וחוסרים
 11 בקופה הם באחריות העובדים ובפרט המנהלת (עמ' 33 שורות 21-22). כאמור לעיל, ניסיונו
 12 של מר אהרונסון לשלול את הדברים לא צלחה ובעדותו אף אישר את מדיניות החברה, כפי
 13 שבאה לידי ביטוי בכתב ההגנה מטעמה (ס' 27) ולפיה במקרה של חוסר בקופת החנות "**צריך**
 14 **להחזיר את הכסף**" (עמ' 50, שורה 30). אלא שלדידו העובדת פשוט 'מבינה' את הבעיה
 15 ומסכימה לקיזוז משכרה. מר קדוש מצדו ניסה להציג את מדיניות החברה בהקשר זה
 16 בצורה מעודנת יותר, ולפיה לא אחת ויתרה החברה על כספים חסרים ובכל מקרה ערכה
 17 ברור ואם נוכו כספים משכר העובדים היה זה מהעובדת הרלוונטית ולא דווקא ממנהלת
 18 החנות. אלא שנאלץ להודות כי דרך כלל נכונים דבריו לסכומים פעוטים. מכל מקום אישר
 19 את מנהגה של הנתבעת לגבות כספים חסרים מעובדים (עמ' 28, שורות 19-1), ואף אישר כי
 20 אם נמצא חסר בקופת חנות מנהלת החנות אחראית לדבר באופן אוטומטי (עמ' 27, שורות
 21 17-16).
- 22 11. ככל שמנהגה של הנתבעת לגבות כל חסר בקופתה מעובדיה הכה שורש, מן הראוי
 23 שיחלוף מן העולם. אמנם נכון הוא כי תנאי מכללא בכל חוזה עבודה הוא כי על העובד
 24 לשמור על רכושו של המעביד כמיטב יכולתו, ולקיים את חוזה העבודה בדרך מקובלת ובתום
 25 לב שאם לא כן, עשוי להיות מחויב בנזק שגרם. עם זאת ברור הוא שמקום בו בבני אדם
 26 מדובר ולחלוףין בתוכנות מחשב, בחנויות בהן יתכן עומס עבודה יטעות לעולם חוזרת.
 27 המדובר בסיכונים עסקיים של הנתבעת והדין אינו מאפשר את גלגולם אל כתפי העובדים,
 28 לא כל שכן כאשר לא נעשה ברור מקיף ומתועד בעניין בזמן אמת.
- 29 12. יתר על כן. מעסיק אינו רשאי לנכות משכרו של עובד, בתקופת עבודתו אצלו, אלא
 30 סכומים התואמים את הוראות סעיף 25 לחוק הגנת השכר, התשי"ח-1958. לענייננו רלוונטי
 31 סעיף 25(א)(6) לחוק הקובע כי אין לנכות משכרו של עובד אלא: "**חוב על פי התחייבות**

בית דין אזורי לעבודה בירושלים

ס"ע 11830-01-11

1 **בכתב מהעובד למעביד, בתנאי שלא ינוכה על חשבון חוב כאמור יותר מרבע שכר העבודה;**
2 (ההדגשה הוספה – ר.ב.ה.).

3 בענייננו לא הציגה הנתבעת כל התחייבות בכתב של התובעת לניכוי אותם 1000 ₪ וביקשה
4 כי נסתפק 'בהסכמתה', אלא שהדברים אינם עולים בקנה אחד עם הוראות הדין. משכך הם
5 פני הדברים והואיל ובתביעה להשבת שכר שנוכה עסקינן, אין זאת אלא שהניכוי משכר
6 התובעת כמבואר בהרחבה לעיל נוכח בניגוד להוראות סעיף 25 לחוק הגנת השכר ועל כן על
7 הנתבעת להשיבו לתובעת.

8 אי לכך אנו מחייבים את הנתבעת לשלם לתובעת את הסך של 1,000 ₪ שנוכה משכרה
9 במשכורות החודשים 04/10 ו- 05/10 בצרוף הפרשי הצמדה וריבית כחוק מיום 1.3.2012.
10 מועד זה נקבע בהיקש לחלכה הפסוקה שלפיה במקרים בהם נפסקות בדיעבד זכויות שלא
11 שולמו, יחושבו הפרשי הצמדה וריבית מאמצע התקופה בין יום הפסקת העבודה למועד מתן
12 פסק הדין (ע"ע (ארצי) 14274-10-10 גולדברג – אורטל שירותי כוח אדם בע"מ
13 (14.11.2011); ע"ע (ארצי) 543/08 גולדזק – מפעלי מתכת קדמני בע"מ (2.9.2010); ע"ע
14 (ארצי) 1454/01 אבו זרהם – מבטחים בע"מ (12.12.2002)).

15 **אירועי יום 5.8.2010 ופיטורי התובעת**

16 **גרסאות הצדדים**

17 13. לגרסת הנתבעת ביום 5.8.2010 התקבלה במערכת הנהלת החשבונות של הנתבעת,
18 השוכנת במשרדה שבראש העין, התראה ולפיה קיימים בחנות שבניהולה של התובעת
19 חסרים בהפקדות פדיון החנות היומי בבנק. על פי העולה מתצהירה של אנגילה, התובעת
20 עשתה לה מנהג, החל מחודש יולי 2010, לאחר בהפקדת פדיון מכירות החנות היומי בבנק.
21 לטענת הנתבעת על פי נהלי החברה צריך הפדיון היומי להיות מופקד בבנק בסוף כל יום
22 מכירות. בדרך זו יגלגלה התובעת את הכספים לשימושה הפרטי. הנתבעת החלה לעקוב אחר
23 התנהלות התובעת והפצירה בה להקפיד בעניין הפקדת הכספים בבנק במועד, אלא
24 שהדברים לא הועילו. ביום 5.8.2010 הגיעו הדברים לידי כך שהתובעת לא הפקידה ארבע
25 קופות יומיות בסכום כולל של 6,250 ₪. או אז שוגר מר קדוש לסניף מעלה אדומים על מנת
26 ילעשות סדר. מר קדוש הגיע בשעות הבוקר לחנות, אך לא מצא בכספת שבחנות את
27 מעטפות הפדיון הרלוונטיות, ועל כן נסע, בהוראת ממוניו, לביתה של התובעת על מנת לקבל
28 לידי את המעטפות עם הכסף במטרה להפקידן בבנק. אלא שהמעטפות שנמצאו בביתה של
29 התובעת היו כמעט ריקות והכילו רק 50 ש"ח. התובעת ניסתה להסביר, התנצלה, הבטיחה
30 להחזיר את הכסף וביקשה לגמור את העניין בדרך מכובדת. מר קדוש דרש מהתובעת
31 להעלות את הדברים על הכתב, בכתב ידה, וכך היא עשתה במסמך שזו לשונו:

6 מתוך 21

בית דין אזורי לעבודה בירושלים

ס"ע 11830-01-11

1 **יאני מירי ת.ז. 038282139**
 2 **לקחתי מזיפ מקופות חנות 6,250 ₪**
 3 **בעקבות חובותיי להוצל"פ**
 4 **וכנגד הנחיות הברורות של החברה**
 5 **לקחתי גם את המעטפות אל"י הביתה.**
 6 **אני לוקחת אחריות על המעשה הזה**
 7 **ומתחייבת להחזיר את מלוא הכסף**
 8 **עד יום שני 9.8.2010.**

9 בתחנית המסמך מופיעה חתימה "אוחיון מירי" (נספח ב' לכתב ההגנה).

10 בישיבת קדם המשפט הראשונה הכחישה התובעת את חתימתה על המסמך ובכלל זה את
 11 הודאתה האמורה בגניבת הכספים, ועל כן פנתה הנתבעת לקבלת חוות דעת גרפולוגית. חוות
 12 הדעת איששה ברמת סבירות גבוהה ביותר (בין 80% ל – 90%) את אמיתות המסמך. מכאן
 13 גם את מעשה הגניבה. על עיקרי חוות הדעת ונפקותה נעמוד ביתר פרוט בהמשך הדברים.

14 לגרסת הנתבעת מר קדוש ערך לתובעת שימוע בביתה, אך מאחר ולא הוא המוסמך לקבל
 15 החלטה בדבר פיטוריה, הותר לתובעת לשוב לעבודה סדירה באותו יום ועד לקבלת החלטה
 16 בעניינה, אשר התקבלה ביום 8.8.2010. או אז הודע לתובעת על פיטוריה לאלתר, כפי שבא
 17 לידי ביטוי במכתב הפיטורים ששוגר אליה (נספח א' לכתב ההגנה). כספי הגניבה נוכו משכר
 18 התובעת בחודשים יולי ואוגוסט 2010.

19 מוסיפה וטוענת הנתבעת כי מקום בו בעבירה חמורה כגניבה מדובר מצדיקה היא פיטורים
 20 לאלתר, ללא מתן הודעה מוקדמת, ושליה מלאה של פיצויי פיטורים. הנתבעת סוברת כי לא
 21 נפל פגם כלשהו בהתנהלותה וכי רכיבי הפיצוי להם עותרת התובעת הם בבחינת כפל תביעה.

22 14. התובעת מצידה מכחישה את כל גרסת הנתבעת. לדידה כל היתאוריהי בדבר האיחורים
 23 בהפקדות נולדה בכתב ההגנה ולצורך החליך. הפקדות לא נעשו מעולם באופן יומי ולא רק
 24 היא עסקה בכך, כי אם גם אחראיות המשמרת. אשר למסמך שכביכול כתבה הרי שחוות
 25 הדעת הגרפולוגית מטעמה קובעת בברור שהמדובר במסמך מזויף. בחקירתה הנגדית
 26 הכחישה התובעת כי מר קדוש הגיעה לביתה ביום 5.8.2010 (עמ' 12, שורה 6). בנסיבות אלה
 27 ברור שפוטרה שלא כדין, מבלי שנערך לה שימוע כהלכתו, וזאת גם לגרסת הנתבעת עצמה,
 28 ומבלי שנמסר לה מכתב פיטורים. לטענת התובעת אין זה מתקבל על הדעת כי עובד שמודה
 29 בגניבה מוחזר לעבודה סדירה למשך מספר ימים נוספים. אשר למניע לפיטוריה ידעה גרסתה
 30 התפתחות. בכתב התביעה טענה התובעת כי היה זה על מנת לאפשר קידום של עובד אחר
 31 מקניון מלחה שהגיע לחנות תוך שעות ספורות ממועד פיטוריה (סעיף 27 לכתב התביעה).

בית דין אזורי לעבודה בירושלים

ס"ע 11830-01-11

1 בחקירתה הנגדית טענה כי עובר ליום 5.8.2010 הודיעה לנתבעת כי בדעתה לעזוב את החברה
2 בתוך מספר שבועות. הודעה דומה ניתנה על ידי מספר עובדים ותיקים נוספים והנתבעת
3 חששה מהנטל הכלכלי המתלווה לסיום העסקה של עובדים ותיקים (עמ' 17 שורות 11-12,
4 עמ' 19 שורות 19-27) ועל כן רקמה סיפור בדים כנגדה. בסיכומיה טענה לראשונה כי אירעה
5 בינה לבין מר קדוש תקרית בעת ספירת מלאי במסגרתה גידפה אותו דבר שהוביל לפיטוריה.

המסגרת הנורמטיבית

6
7 15. הנטל להוכחת קיומן של נסיבות שיש בהן כדי לשלול מעובד פיצויי פיטורים או להפחית
8 את שיעורם מוטל על המעביד (דב"ע (ארצי) 6-3/ל- שמואלי – שרייד פד"ע ג(1) 162 (1970)).
9 כאשר טענת המעביד לשלילת פיצויי הפיטורים נשענת על מעשה פלילי שביצע לכאורה
10 העובד, נדרש המעביד לנטל הוכחה מוגבר וכפי שנקבע: "מעביד הטוען כי אינו חייב
11 בתשלום פיצויי פיטורים כאשר פיטר את העובד בשל מעשה פלילי צריך להוכיח את טענתו
12 במידת הוכחה גדולה יותר מאשר בתביעה אזרחית רגילה" (דב"ע (ארצי) ל/1-3 הלמן –
13 וישינגרד פד"ע ט(2) 131 (1976)). זהו מצב הדברים גם מקום בו מדובר בגניבה ממעביד
14 שלגביה נקבע בפסיקה במפורש כי על המעביד מוטל נטל מוגבר להוכיח כי התקיימה גניבה:

15 "מעילה באמונו של מעביד, ובוודאי גניבה ממעביד, הם חמורים ביותר. הם
16 פוגעים באושיות יחסי העבודה. מנגד עומדת העובדה, כי מדובר בפגיעה
17 בזכויות מוקנות של עובד בגין האשמה שעבר עבירה פלילית ומעל באמונו של
18 מעבידו. הנטל על המעביד להוכיח זאת. אין משמעות לכך שכל שהעובד עשה
19 הוא לומר – "לא נכון...לא גנבתי". לא עליו מוטל להוכיח שהדבר לא
20 נעשה. על מידת ההוכחה המוטלת על המעביד להיות מוגברת". דב"ע (ארצי)
21 נה/3-60 חמיד – הלמן פד"ע כח(2) 197 (1995)).

22 כאשר עיקרים אלה מנחים אותנו נפנה לבחון אם עלה בידי הנתבעת להוכיח כי התובעת
23 גנבה מקופתה. עם זאת נקדים מאוחר למוקדם ונאמר כי דעתנו היא שלא עלה בידי הנתבעת
24 להוכיח את מעשה הגניבה הנטען של התובעת ברמה מוגברת כנדרש.

חוות הדעת הגרפולוגיות

25
26 16. אחת הראיות העיקריות והראיה המרכזית מבחינת הנתבעת להוכחת טענותיה כלפי
27 התובעת היא אותו מכתב שאת נוסחו הבאנו לעיל, ועל כן נפתח בעניין זה. כאמור, בהקשר
28 זה הונחו לפני בית הדין שתי חוות דעת גרפולוגיות. הנתבעת נעזרה במומחה מטעמה, מר
29 יצחק חגי, אשר השווה בין החתימה וכתב היד בעותק המכתב לבין 13 חתימות אחרות של

בית דין אזורי לעבודה בירושלים

ס"ע 11830-01-11

1 התובעת מתוכן 10 מקוריות. מר חגי מצא זהות בין מיקום ומבנה האותיות שבמכתב לבין
2 הדוגמאות שהונחו לפניו ובא לכלל מסקנה שהמכתב והחתימה שבמחלוקת נכתבו על ידי
3 התובעת ב"דרגת זהות מס' 2 – קיימת מידת סבירות גבוהה בין 80% ל- 90%". גבי חברוני,
4 בחוות דעת מטעם התובעת, באה לכלל מסקנה כי החתימה על גבי המכתב היא זיוף וכך גם
5 כתב היד שבמסמך. בחוות דעתה השוותה גבי חברוני בין עותק המכתב שהוצג בפניה, עותקי
6 המסמכים שהונחו בפני מר חגי וכן 'הכתבה' שערכה לתובעת במשרדה. את מסקנתה
7 השתיתה גבי חברוני, בין היתר, על מסקנתה כי החיבור בין האותיות "מ, ו" ר" בשם מירי
8 האופיינית לתובעת היא צורת קער, ואילו במסמך השנוי במחלוקת החיבור הוא זווית, צורה
9 שאינה אופיינית לתובעת.

10 17. בסיכומיה טענה התובעת כי אין מקום להעדיף חוות דעת אחת על פני אחרת, ובשים לב
11 ליתר הראיות יש לקבוע כי הנתבעת לא עמדה בנטל ההוכחה שהוטל על כתפיה. מנגד סוברת
12 הנתבעת כי באופן ברור יש להעדיף את חוות הדעת של מר חגי על פני חוות דעתה של גבי
13 חברוני. בהקשר זה הפנתה הנתבעת להליך ת"ע (חיפה) 3050/05 עזבון המנוח נ.ח. ז"ל נ' ג.ח.
14 (7.11.2012) (להלן: עזבון המנוח נ.ח. ז"ל) שם עמדה כבי' השופטת מירז על שורה של
15 תבחינים להעדפה בין חוות דעת גרפולוגיות ובהם, השוואה בין ניסיונם של המומחים;
16 בדיקת חתימות מקוריות ולא צילום; קבלת חוות הדעת של המומחה במקרים אחרים על
17 ידי בתי המשפט. לדידה של הנתבעת, בכל אחד מתבחינים אלה עמדה חוות הדעת של מר
18 חגי ואילו חוות דעתה של הגבי חברוני כשלה. כך בעוד שלמר חגי עשרות שנות ניסיון ורקע
19 עשיר בתחום הגרפולוגיה המשפטית לגבי חברוני שנתיים של ניסיון בלבד, והכשרתה מקורה
20 במכון לא ידוע. מר חגי בחן חתימות מקוריות רבות של התובעת וגבי חברוני לא עשתה כן,
21 על אף שחוות דעתה הוגשה, באישורו של בית הדין, לאחר הגשת חוות הדעת של מר חגי.
22 לדידה של הנתבעת אחת הדרכים העיקריות לבחון כתב יד היא שימוש בתחומי הדיו שגבי
23 חברוני הבהירה בחקירתה הנגדית שאינה מצויה בו.

24 18. אשר לדעתנו ובראש יאמר כי בניגוד לטענות הנתבעת לא מצאנו שחוות דעתה של הגבי
25 חברוני "מחווירה וחסרה" ביחס לחוות דעתו של מר חגי, כלשון הנתבעת. הנתבעת הובילה
26 קו חקירה וטיעון שביקשו להמעיט ככל הניתן בכישוריה של גבי חברוני ואפילו להלבין פניה.
27 לא היה לכך מקום ולא התרשמנו משוני מהותי בין חוות הדעת. דווקא חוות דעתה הכתובה
28 של הגבי חברוני הייתה במידה רבה מפורטת יותר מזו של מר חגי משעמדה למשל, על
29 'הבדיקה המעשית' שערכה, הכלים והמדדים בהם השתמשה. עם זאת מסקנתה הייתה
30 פסקנית מבלי שעמדה על דרגת ההתאמה או אי ההתאמה, כפי שנהוג בחוות דעת מעין אלו
31 וכפי שעשה מר חגי. אשר למומחיותה של גבי חברוני עיון מדוקדק בפרטי השכלתה מלמד
32 כי היא בעלת ותק של 8 שנים בתחום הרחב של גרפולוגיה. אמנם נכון הוא שבתחום
33 הגרפולוגיה המשפטית עולה ותקו של מר חגי על זה של גבי חברוני, עם זאת עדותה בבית

בית דין אזורי לעבודה בירושלים

ס"ע 11830-01-11

1 הדין הייתה במידה רבה אמינה יותר מזו של מר חגיג, ולכך נחזור בהמשך הדברים. אשר
2 לאופי הבדיקות שערכו נותני חוות הדעת, מר חגיג לא פירטן ומכל מקום לא שוכנענו כי יש
3 בכך כדי להטות את הכף, מה גם ששני המומחים דיברו על 'הגדלות' בצילומים ככלי העיקרי
4 בו עשו שימוש (עמ' 43, שורה 3).

5 19. הלכה פסוקה היא כי ניתן לבסס קביעה באשר לאמיתות חתימה על מסמך על יסוד חוות
6 דעת מומחה בתחום הגרפולוגיה. עם זאת, עצם הגשת חוות דעת מומחים בתחום זה אינה
7 מובילה בהכרח למסקנה כי על בית המשפט, ובכלל זה בית הדין, להעדיף אחת מחוות הדעת,
8 לקבלה ולאמץ את מסקנותיה.

9 **"תפקידו של בית המשפט הוא להחליט האם לתת אמון בחוות הדעת, איזה**
10 **משקל לתת לה והאם חוות הדעת משנה את המסקנה הסופית לאחר שקלולה**
11 **עם יתר הראיות שהובאו על ידי הצדדים"** (ע"א 8752/07 בנק לאומי לישראל
12 **בע"מ נ' עזבון המנוח יורם הורוביץ ז"ל (15.3.2011) (להלן: עניין הורוביץ)).**

13 דעתנו היא כי במקרה זה אין ליתן משקל של ממש למי מחוות הדעת ואין לבסס על בסיסן
14 ממצאים עובדתיים כלשהם וזאת מן הטעמים המפורטים מטה.

15 20. [א] המסמכים שעמדו בפני המומחים לא היו זהים. בעוד שבפני הגבי חברוני עמד עותק
16 המסמך שצורף מלכתחילה לכתב ההגנה הרי שבפני מר חגיג עמד עותק מסמך שבצידו
17 השמאלי העליון הופיע תאריך מתוקן ומשובש, שעל פי חוות דעתו היה מלכתחילה 4.8.2010
18 ותוקן ל – 5.8.2010, ולא ניתן לכך על ידי הנתבעת כל הסבר. כיצד זה צץ לו לפתע מסמך
19 הנושא תאריך שלא צורף קודם לכן לכתבי בי דין? אם לא השוו המומחים את אותו מסמך
20 אזי אכן נכונה טענת התובעת כי לא ניתן להעדיף חוות דעת אחת על פני רעותה.

21 [ב] שני המומחים הסתפקו בבדיקת צילום, קרי עותק של המסמך נשוא המחלוקת שהובא
22 לפנייהם, שכן לשיטת הנתבעת המסמך המקורי נעלם לאחר שנסרק אל מחשביה (עמ' 50,
23 שורות 9-1). הלכה מושרשת היא כי ללא המקור נחלש עד מאד תוקפה של הבדיקה
24 הגרפולוגית (עניין הורוביץ). אגב אורחא נציין, כי כלל זה זכה לאישורו של בית המשפט
25 העליון במקרה בו נדחתה על ידי בית המשפט המחוזי חוות דעת מטעם מר חגיג שניתנה על
26 גבי צילום של מסמך, ובהעדרו של המקור. מכל מקום, נדמה שכלל זה זוכה למשנה תוקף
27 בענייננו שכן עיון בכל אחד מהמסמכים שבדקו המומחים מגלה שהצילום של המסמך
28 הסרוק הוא באיכות ירודה ביותר. כך את מרכז המסמך חוצה, לכל אורכו, קו אנכי והמסמך
29 כולו 'מעוטר' בשלל פסים, נקודות וסימנים. אין לנו צורך להרחיק מדי או להכביר מילים
30 שכן המומחים עצמם כתבו בחוות דעתם, כי יוכלו להשלימן אם יובא לפנייהם המסמך
31 המקורי ומר חגיג אף סבר שיהיה בדבר כדי להעלות את דרגת הזהות של המסמך. אמנם

בית דין אזורי לעבודה בירושלים

ס"ע 11830-01-11

1 בעדותו התעקש מר חגיג כי אין משמעות למרחקי בין המסמך המקורי לצילום. כלומר, לא
2 משנה אם המסמך שנבדק צולם קודם לכן מספר רב של פעמים, נסרק, נשלח בפקסימיליה
3 וכדומה, וכתוצאה לכך נוספו עליו סימנים (עמ' 46 שורות 17-21). אלא שעדות זו נוגדת את
4 השכל הישר, אין לקבלה ואף פגמה במהימנות עדותו ככלל. גבי חברוני העידה כי במקרה
5 הספציפי המסמך המקורי חשוב מאד והסכימה כי גרפולוג יעדיף תמיד את המקור על פני
6 צילום (עמ' 43, שורות 15-18), אף כי גם היא ניסתה להמעיט מהקושי.

7 מסקנתנו בדבר משקלן של חוות הדעת לא השתנתה גם אחרי ששמענו את עדויות המומחים
8 והתרשמנו מהן באופן בלתי אמצעי. בנוסף דעתנו היא כי אין בעובדה שבפני המומחים,
9 ובפרט מר חגיג, עמדו חתימות מקוריות אחרות של התובעת כדי לשנות את פני הדברים שכן
10 כאמור גם חתימות אלה משמעותיות רק מקום בו המסמך אליו משווים הוא מסמך המקור,
11 ובכך נקלעה הנתבעת בטיעוניה לכלל טעות. נציין לשם הסדר הטוב שבניגוד לטענות
12 הנתבעת, גם בפני גבי חברוני עמדה חתימה מקורית של התובעת שבאה במסגרת 'הכתבה'
13 שערכה לה במשרדה אלא שכאמור, בהעדר המקור להשוואה, ספק אם יש לה ערך רב. משום
14 מה וגם בהקשר זה התעקש מר חגיג, כי אין להכתבה משמעות כלשהי, על אף שהודה שגם
15 הוא נוהג בדרך זו מקום שהדבר מתאפשר (עמ' 48, שורות 14-28), ולא השכיל ליישב בין
16 השניים. בעניין עזבון המנוח נ.ח. ז"ל עמדה השופת מירז על חשיבות התרשמותו של בית
17 המשפט מעדויות המומחה בפניו ואף ציינה תבחין זה כראשון במעלה. הנה כי כן, עדותו של
18 מר חגיג הותירה רושם מגמתי.

19 [ג] מעבר לדרוש ומבלי להתיימר למומחיות כלשהי בהשוואת כתבי יד מצאנו לציין כי עיון
20 באותה הכתבה שנערכה לתובעת על ידי גבי חברוני (נספח ב' לחוות הדעת) מעלה, בניגוד
21 לטענתה, כי דווקא יתכן שהתובעת כותבת את האות 'מ' גם בזווית ולא רק בקער ודי בעיון
22 במילה "המקסים" (ראו גם עמ' 44 שורה 8). בה במידה הרושם המתקבל מהמסמכים
23 המקוריים שבדק מר חגיג הוא שבמסמכים 'רשמיים' או 'חשובים' דוגמת צ'קים, נוהגת
24 התובעת לחתום "אוחיון מירי" כאשר המילים והאותיות, בפרט בשם "מירי" נפרדות.
25 במסמכים פחות 'רשמיים' דוגמת מסמכים מהעבודה השוטפת נוהגת התובעת לחתום רק
26 "מירי" והאותיות במילה מתחברות זו לזו. והנה דווקא במסמך נשוא המחלוקת מחד יש
27 חתימה בשם מלא "אוחיון מירי" אולם השם "מירי" דומה דווקא לחתימות 'הלא רשמיות'
28 שכן אותיותיו מחוברות. הדעת נותנת שלנוכח חשיבות המסמך הייתה התובעת חותמת
29 דווקא בדומה לחתימות על גבי הצ'קים כפי שנהגה גם במסמך ההכתבה.

30 21. על כל האמור נוסף מספר תהיות באשר לאותנטיות של המסמך עצמו שמקורן במסכת
31 הראייתית שנפרשה בפנינו; תמוחה בעינינו מאד העובדה שלא היה לנתבעת כל קושי להציג
32 בפני המומחה מספר רב יחסית של חתימות מקוריות של התובעת על מסמכים שהם לכאורה

בית דין אזורי לעבודה בירושלים

ס"ע 11830-01-11

1 בעלי חשיבות פחותה מבחינתה, והנה דווקא את המסמך החשוב הזה 'בלעה האדמה'. זאת
 2 כאשר הדעת נותנת כי הנתבעת יכולה הייתה לשוות לנגד עיניה מצב של התדיינות משפטית
 3 וצורך להציגו, מקום בו החליטה לשלול מן התובעת את ההודעה המוקדמת ופיצויי
 4 הפיטורים. בחקירתו הנגדית עמד מר אהרונסון על דעתו כי ראה את המקור במו עיניו (עמ'
 5 49, שורה 29) אלא שבאותה נשימה ובהמשך החקירה טען כי את המסמך הזה קיבל דווקא
 6 במייל (עמ' 53 שורה 22), ואין אלא לתהות על שינוי הגרסה. כך מר קדוש טען בתצהירו כי
 7 התובעת ניסחה את המכתב (סעיף 15), אלא שבחקירתו הנגדית השתנתה הגרסה ועתה טען
 8 כי "אנחנו כתבנו יחד מה שקרה" (עמ' 26, שורה 7). אנגילה שערכה את הקיזוז משכרה של
 9 התובעת כלל לא ידעה על ביקורו של מר קדוש בבית התובעת ומכאן גם על קיומו של
 10 המסמך (עמ' 35, שורה 10), וזאת בניגוד לאמור בתצהירה (סעיף 21). תמוה בעינינו עוד
 11 שמסמך מעין זה יפתח במילים "אני מירי ת.ז. " ולא "אני מירי אוחיון ת.ז.". כך, לא
 12 קיבלנו כל הסבר מניח את הדעת להופעת התאריך על גבי המסמך שהוצג למר חגיג, ועצם
 13 התיקון בתאריך אף הוא מעורר לא מעט תהיות.

14 **כללו של דבר**, מכל הטעמים שמנינו אין 'במסמך ההודיה' כדי לבסס את טענת הנתבעת
 15 ולפיה התובעת גנבה מקופתה כסף. משאלה פני הדברים נשאלת השאלה האם יש בראיות
 16 החיצוניות הנוספות שהציגה הנתבעת כדי להרים את הנטל המוטל על שכמה בהקשר זה
 17 ולכך נפנה עתה.

18 **עדותו של מר קדוש**

19 22. כאמור, מר קדוש טען כי הגיע בבוקרו של יום ה – 5.8.2010 לביתה של התובעת, וחזה
 20 במו עיניו במעטפות הריקות, לאחר שבדיקתו בחנות העלתה שאינן בכספת, ואף היה עד
 21 לכתיבת המסמך. כלומר, עדות ישירה לחסר בקופות הנתבעת. לעניין האותנטיות של מסמך
 22 ההודיה התייחסנו בפרוטרוט לעיל, ואין לנו צורך לחזור על הדברים. אשר לביקור הנטען
 23 בביתה של התובעת, בסניף הרשת במעלה אדומים וכן הטענה בדבר המעטפות הריקות –
 24 דעתנו היא שטענות אלה לא עמדו במבחן החקירה הנגדית.

25 23. נפתח בכך שעדותו של מר קדוש הייתה בלתי משכנעת. מיד בתחילתה ומיזומתו ביקש
 26 העד להפנות שימת ליבנו לכך שהאירועים נשוא ההליך ונשוא תצהירו, אינם עוד 'צלולים'
 27 במוחו, כלשונו (עמ' 22, שורות 24-25), ואכן בקיאותו בפרטים הייתה יחסית מועטת. מאחר
 28 שחלפה רק כשנה וחצי בין האירועים האמורים לבין עדותו בבית הדין, ומשמדובר גם
 29 לשיטתו בעניין חריג ביותר – גניבה וביקור בבית של עובדת – עוררה אמירה זו, למצער,
 30 פליאה.

בית דין אזורי לעבודה בירושלים

ס"ע 11830-01-11

- 1 עדותו של מר קדוש הייתה כל כך ירזה עד שבית הדין שאל אותו אם זכור לו דבר מה מביתה
2 של התובעת ותשובתו הייתה ששם הרחוב או מיקומו המדויק אינו זכור לו. כשנשאל אם
3 הוא זוכר דבר מה מפנים הבית תחילה טען שאינו מבין את השאלה ואז מיהר להוסיף "אני
4 זוכר שישבתי בסלון, היא הוציאה לי את התיק מהשידה בצד ימין ומשם את המעטפות"
5 (עמ' 24, שורות 9-11). אלא שמדובר באמירה כללית מדי ובלתי משכנעת. בחקירתו החוזרת
6 נעשה נסיון לשיפורי עמדות בהקשר זה אך הוא נותר כלא יותר מכזה, ועל כן נעדר משקל
7 ממשי.
- 8 ככלל, התקשה בית הדין לקבל ממר קדוש תמונה סדורה של האירועים וזאת בניגוד
9 להשתלשלות הנטענת בתצהירו. מר קדוש נטה לחשוב שכל האירוע היה עוד בחודש יולי (עמ'
10 23, שורה 19). הוא לא זכר עם מי דיבר לאחר שהתגלה מה שהתגלה בבית התובעת (עמ' 25,
11 שורות 26-27), ולאחר התלבטות חשב שקיבל הוראות טלפוניות בביתה של התובעת
12 מהסמנכ"ל רותם, אולם הרושם הוא שהייתה זו דרך 'המלטות' טובה מהקושי בעדות. כך
13 כלל לא היה ברור מה טעם מצא בביקור בביתה של הנתבעת ובחדירה לפרטיותה מקום שגם
14 לשיטת הנתבעת הייתה התובעת אמורה להגיע לעבודה כבר בשעות הצהריים וכך קרה
15 בפועל.
- 16 יתר על כן וחשוב מכל לטעמנו, במהלך עדותו סבר העד שעם הגיעו לחנות ומציאת קופות
17 'מדולדלות' הרי שהוא ואורטל, אחת מאחראיות המשמרת, לקחו את הקופות והפקידו את
18 הכסף באותו יום בבנק. עובדה שסותרת חזיתית את הימצאותן הנטענת של הקופות בבית
19 התובעת (עמ' 24, שורות 1-7). אגב כך סבר, בניגוד לכל הצהרותיו והצהרות עדי הנתבעת
20 האחרים, כי הסכום שנותר להפקדה לא היה 50 ₪ אלא 400 או 500 ₪ במזומן. נציין כי מר
21 אהרונוסון היה בדעה שבמעטפות המדוברות לא נמצא כסף מזומן אלא נמצאו שיקים וספחי
22 כרטיסי אשראי שהופקדו תוך יום או יומיים (עמ' 53, שורות 16-17). לא נותר אלא לתהות
23 מה קרה לאותן מעטפות מפורסמות ומדוע הן עצמן לא נשמרו ולא הוצגו בפני בית הדין, ולו
24 לשם השוואה לנתונים הנטענים על ידי הנתבעת מבחינת התוכן שהיה אמור להימצא בהן.
- 25 24. בנקודות מרכזיות אישר מר קדוש דווקא את עדות התובעת. כך ולשם המחשה, אישר
26 את זהות סגניותיה של התובעת, לילך ואורטל, ואת מידת אחריותן (עמ' 22, שורה 2); אישר
27 את העובדה שממילא התובעת התכוונה לעזוב את העבודה (עמ' 25, שורות 3-4) ו'התנדב'
28 לאמירה שעזיבתו, בסמוך לעזיבתה, לא הייתה קשורה בכסף על אף שמעדות מר אהרונוסון
29 השתמע שדווקא כן הייתה קשורה בכך שכן כשנשאל האם "קדוש נתפס בגניבה" השיב
30 "נכון" (עמ' 53, שורה 13).

בית דין אזורי לעבודה בירושלים

ס"ע 11830-01-11

25. נציין כי עדות מר אהרונסון לא סייעה בחיזוק עדותו של מר קדוש שכן גם הוא התקשה לספק גרסה סדורה לאירועי ה- 5.8.2010 והודה שהוא בקיא בעיקר ב"פרוצדורות הכלליות", כלשונו (עמ' 51, שורה 29). התברר שמרבית ידיעותיו היו אלה שקיבל ממר קדוש (עמ' 56 שורה 10) או יותר נכון מסגנו רותם. אך לא היה עד בעצמו לדברים או להוצאתם אל הפועל. למעשה, לדעת כל עדי הנתבעת ה'רוח החיה' מאחורי התנהלות הנתבעת ביום 5.8.2010 הוא הסמנכ"ל רותם. לאמור, הידיעה על החוסרים הנטענים בכסף הועברה מאנגילה לרותם; ההחלטה לשגר את מר קדוש לחנות לבדיקת הכספת; ההחלטה להגיע לביתה של התובעת; ההתנהלות הנטענת של מר קדוש בבית התובעת לרבות לעניין עריכת מסמך 'ההודיה' וההודעה לתובעת כי עליה להמשיך להגיע לעבודה באותו יום כמתוכנן, כולם התקבלו על ידי אותו רותם. לבסוף גם ההחלטה על פיטורי התובעת התקבלה למצער, בהיוועצות עמו (עמ' 53, שורה 22). אף על פי כן, דווקא רותם לא הובא לעדות בפנינו וזקפים אנו זאת לחובת הנתבעת.

עדותה של אנגילה

26. ראיה ישירה נוספת שביקשה הנתבעת להסתמך עליה היא עדותה של אנגילה בדבר 'גלגול' כספי הפדיון היומי של החנות במזומן (סעיפים 13-20 לתצהיר אנגילה). תמצית עדותה של אנגילה היא איחור עקבי של התובעת בהפקדת הכספים בבנק. אנגילה עקבה אחר ההפקדות על פי תאריכים ובאה לכלל מסקנה כי חסרות ארבע קופות מן הימים 30.8.2010, 1.8.2010, 3.8.2010 ו- 4.8.2010 בסכום כולל של 6,250 ₪. רוי"ח פיננסר מאשר חסרים אלה. אלא שדעתנו היא שגם בעדויות אלה אין כדי להועיל לנתבעת בהרמת נטל השכנוע ונפרט.

27. בראש יאמר כי הנחיות כתובות וברורות בדבר נהלי הרשת בכל הנוגע לטיפול בכספי פדיון חנויותיה, מועדי ההפקדות בבנק או העברתם למרכז בראש העין וכל כיוצא באלה, לא הונחו בפנינו. ככל נראה אין קימות (עמ' 34, שורה 13). הרושם שנתר הוא של אי סדר. התובעת ידעה בבטחון כי בתקופה האחרונה לעבודתה ההוראה של הסמנכ"ל רותם הייתה להפקיד כספים בבנק 3 פעמים בשבוע בימים א' ג' וה' למעט בסניף מעלה אדומים בו נהגו להפקיד כספים בימים ב', ג' וה' שכן בימי ראשון סניף בנק דיסקונט בקניון מעלה אדומים בו מתנהל חשבונה של הנתבעת סגור (עמ' 16 שורה 25, עמ' 17, שורות 16-17). מר אהרונסון חשב שיש להפקיד בבנק כספים "יום אחרי המכירה" (עמ' 54, שורה 7). אנגילה סברה כי הנוהל הוא "להפקיד פעם בשבוע" (עמ' 34, שורה 11) וכי שכשדרשה ההנהלה הפקדה פעמיים בשבוע העובדים "לא התמודדו" (עמ' 35, שורות 15-16). נותר רק לתהות כיצד מצב דברים שכזה אפשרי וכיצד על העובדת מן היישוב לנהוג. נוסף, כי בתצהירה מתייחסת אנגילה לחמישה מועדים בהם הופקדו כספים מהחנות במעלה אדומים בחשבונה של

בית דין אזורי לעבודה בירושלים

ס"ע 11830-01-11

1 הנתבעת בבנק (26.7.2010 ; 29.7.2010 ; 2.8.2010 ; 3.8.2010 ו – 5.8.2010). עיון בלוח השנה
2 מלמד כי כולן נעשו בימים עליהם דיברה התובעת: שני, שלישי או חמישי בשבוע.

3 28. בחקירתה הנגדית הבהירה אנגילה כי נוהל העבודה בנתבעת היה כזה שהתובעת הייתה
4 מדווחת לה בדואר אלקטרוני איזה סכומים הפקידה בבנק ולאיזה קופת פדיון, קרי לאיזה
5 תאריך של יום מכירות, ההפקדה שייכת (עמ' 35, שורות 25-26). זאת ביחס לכל הפקדה (עמ'
6 36 שורה 15). דוגמא לכך מצויה בנספח לתצהירה בקשר להפקדה מיום 22.3.2010 בה דנו
7 בפתח הדברים. בנוסף הבהירה אנגילה כי מקור המידע לרשימת ההפקדות בבנק שצורפה
8 לתצהירה ואשר על גביה רשמה בכתב ידה לאיזה קופת פדיון, על פי תאריך, הכספים שייכים
9 הוא אותם מייילים ששלחה אליה התובעת לאחר כל הפקדה שביצעה (עמ' 36, שורה 21).
10 לשון אחרת, אנגילה בודדה מכלל ההפקדות בחשבון הנתבעת את ההפקדות הרלוונטיות
11 מהחנות שבניהולה של התובעת על פי המידע ששלחה לה התובעת בדואר אלקטרוני מהלך
12 התקופה. אלא שלתצהירה לא צורפו ולו תכתובת דואר אלקטרונית בודדת לאישוש רישומיה
13 האמורים או עותק מאישור הבנק בדבר ההפקדות. אנגילה הוסיפה וטענה כי קיימת בנתבעת
14 התאמה ממוחשבת יומית בין ההפקדות לבין הבנק – קרי בין הסניף הרלוונטי, מועד הקופה
15 וסכום ההפקדה בבנק (עמ' 37, שורות 25-27). עם זאת הסכימה כי הראיות האמורות לא
16 הונחו בפני בית הדין והסתפקה בכך שהיא יודעת שרישומיה נכונים (עמ' 38 שורות 1-2), וכי
17 לא חשבה שרישומיה יתגלגלו אל התדיינות משפטית (עמ' 37, שורה 17). בחקירתה החוזרת
18 ובהתייחסה לקופות החסרות הודתה כי תצהירה נסמך במידה רבה על חשבון שנעשה
19 בדעבד ובלשונה:

20 **”עשינו חשבון אחר כך. אני עשיתי לעצמי (חשבון – ר.ב.ה.). בכל קופה יש דו”ח**
21 **Z בו כתוב כמות השטרות. אפשר לחבר את זה ולדעת את הסכום שחסר. זו**
22 **הקופה שהייתה לה ביד. היו לה מעטפות”** (עמ' 39, שורות 26-27).

23 בדומה, לא השכילה אנגילה לספק הסבר מניח את הדעת לאפשרות שהפקדות כספים שנעשו
24 בבנק ביום 9.8.2010 על פי אותה רשימה שהציגה לא כוללות את אותם כספים חסרים
25 מאותן 4 קופות נטענות (עמ' 37, שורה 25).

26 29. מעבר לאמור מצאנו סתירה חזיתית ובסיסית בין האמור בתצהירה של אנגילה ביחס
27 להפקדות שנעשו לשיטתה על ידי התובעת ביום 5.8.2010 – שלוש במספר – לבין עדותו של
28 מר קדוש. שכן בעוד שאנגילה סברה שכל ההפקדות ביום 5.8.2010 נעשו על ידי התובעת הרי
29 שמר קדוש הצהיר בחקירתו הנגדית כי למצער, אחת ההפקדות בוצעה על ידו ועל כך עמדנו
30 לעיל. לא מצאנו הסבר מתקבל על הדעת לכך שהתובעת תיגש שלוש פעמים באותו היום
31 לבנק. בנסיבות אלה ברור הוא שלא מן הנמנע כי נפלו טעויות אנוש נוספות ברישומיה

בית דין אזורי לעבודה בירושלים

ס"ע 11830-01-11

1 ובגרסתה. נזכיר כאן את קביעתנו העובדתית שהתובעת לא הייתה היחידה שעסקה בהפקדת
2 כספים בבנק עבור הנתבעת.

3 **כללו של דבר**, על אף הרושם האמין שהותירה אנגילה רב הנסתר על הגלוי בעדותה, ומשלא
4 הונחה בפני בית הדין תשתית ראייתית סדורה בכל הנוגע לאותן הפקדות שנטען על ידה כי
5 הן חסרות, אין לדעת אם זה הוא אכן מצב הדברים לאשורו.

6 **עדות רואה החשבון פינפטר**

7 30. רואה החשבון הצהיר כי את בדיקתו ערך על בסיס המידע החשבונאי שקיבל מהנתבעת
8 בדיעבד (סעיף 6 לתצהירו) ומשם הסיק כי חסרים בקופתה כספים. בחקירתו הנגדית הודה
9 כי אין לו שום מידע ספציפי הנוגע לעניינים השנויים במחלוקת. לאמור, אינו יכול לדעת אם
10 כספים חסרים ניטלו על ידי התובעת או על ידי אדם אחר (עמ' 37, שורות 28-29), ועל כן
11 עדותו לא סייעה בדבר.

12 **המשך עבודתה של התובעת ביום 5.8.2010**

13 31. הכל מסכימים כי התובעת עבדה משמרת סדירה ומתוכננת ביום 5.8.2010. על אף שאין
14 המדובר בראיה קונקלוסיבית מצטרפת היא לשלל התמיהות שהעלינו בכל הנוגע
15 להשתלשלות העובדתית סביב האירועים במועד זה. לא ברור כיצד מצב דברים זה התאפשר
16 כאשר לשיטת הנתבעת היה ברור לה כבר אז יכשמש ביום בהירי, ולשיטת מר אהרונוסון עוד
17 לפני שהגיע מר קדוש לבית התובעת (עמ' 54, שורה 12), כי גנבה מכספיה סכום לא קטן.

18 לא למותר לציין כי תלונה במשטרה בגין מעשי התובעת הנטענים הוגשה על ידי הנתבעת רק
19 ביום 22.6.2011 (נספח א' לתצהיר מר אהרונוסון), קרי כ- 5 חודשים לאחר שהוגשה תביעתה
20 בבית הדין. לפי טענת התובעת התלונה נסגרה והנתבעת לא חלקה על כך ולא הציגה ראייה
21 אחרת.

22 32. לסיכום נאמר כי הנתבעת נסיתה להניח על שולחן בית הדין ראיות להוכחת טענתה
23 שהתובעת גנבה מקופתה. אלא שבסופו של דבר באנו לכלל מסקנה כי הנטל המוגבר שמונח
24 על כתפי הנתבעת, בהתאם להלכה הפסוקה, להוכחת הטענה בדבר הגניבה לא הורם. זאת על
25 שום שלא הובאו כל הראיות הנדרשות. אם בשל כך שאבדו ואם בשל העובדה שהנתבעת לא
26 ניהלה את הליך הפיטורים של התובעת כדין. בתוך כך לא הובאו העדים הרלוונטיים
27 והתעוררה כמות רבה מדי של תהיות במסכת הראייתית שנפרשה בפנינו, ושעליהן עמדנו
28 לעיל בהרחבה, ולא נחזור על הדברים. במצב זה, למעשה, לא היה בידינו לקבוע ברמה
29 המוגברת והדרושה בנסיבות העניין, כי אכן התקיימה בין מר קדוש לתובעת פגישה, מה היה

בית דין אזורי לעבודה בירושלים

ס"ע 11830-01-11

1 תוכנה המדויק, קרי האם התובעת אכן הודתה בגניבה והשיבה לו מעטפות כסף ריקות אם
2 לא, והאם התמונה החשבונאית של הנתבעת היא אכן נכונה ומדויקת. נבקש להדגיש כי אין
3 באמור כדי לקבוע כי הנתבעת בדתה מליבה את כל גרסתה אך כדי להתחמק מתשלום פיצויי
4 פיטורים, אלא לומר כי מקום בו מואשם עובד בעבירה פלילית הנטל הנדרש להוכחת הדבר
5 הוא מוגבר, עולה על הרמה האזרחית, ובכך לא עמדה הנתבעת כלל ועיקר.

6 אי לכך ומשאין מחלוקת כי התובעת פוטר מהעבודתה בנתבעת זכאית היא למרבית
7 מהסעדים הנתבעים על ידה. טרם נפנה לקביעת שיעור מוצאים אנו עוד לציין אף אם מעבר
8 לדרוש, את התרשמותנו מן האווירה ששררה באותם ימים בנתבעת. כפי שהוברר
9 מעדויותיהם של כל עדי הנתבעת מדובר היה בתקופה לא ננוחה. סמוך מאד לארועי
10 5.8.2010 התגלה לנתבעת כי בסניפה שבעיר אילת נגנבו 70,000 ₪. או אז החליטה לעקוב
11 יותר מקרוב אחר הנעשה ביתר סניפיה וכמאמר מר אהרונסון "לכן היינו יותר חשדניים..."
12 (עמ' 54, שורה 29). לא מן הנמנע כי יקיצורי הדרך שערכה לעצמה הנתבעת בהגיעה למסקנה
13 כי התובעת גנבה מכספיה נעוצים במים סוערים אלה.

14 **שיעור פיצויי הפיטורים**

15 33. אין מחלוקת כי התובעת החלה לעבוד בנתבעת ביום 13.10.2003. המועד המדויק בו
16 הסתיימו יחסי העבודה שנוי במחלוקת בין הצדדים. לטענת התובעת היה זה ביום 9.8.2010
17 ולטענת הנתבעת ביום 8.8.2010. לדעתנו, אין לייחס חשיבות רבה לעניין זה שכן כפי שנבחר
18 בהמשך התובעת ממילא לא תבעה את שיעור פיצויי הפיטורים המקסימלי שמגיע לה. אף על
19 פי כן נטעים כי מקובלת עלינו טענת התובעת ביחס למועד סיום יחסי העבודה. אין מחלוקת
20 ממשית בין הצדדים לגבי העובדה שהמועד האחרון בו עבדה התובעת בפועל בחנות היה
21 5.8.2010. אולם מתלוש שכרה האחרון של התובעת, מתצהירו של מר אהרונסון (סעיף 8)
22 ומכלל המסכת הראייתית שנפרשה לפנינו עולה כי יחסי העבודה בין הצדדים באו לידי סיום
23 ביום 9.8.2010. ערים אנו לכך שמכתב הפיטורים נושא את התאריך 8.8.2010 אך מקובלת
24 עלינו טענת התובעת כי לא נמסר לה כלל שכן גם עדי הנתבעת, ובהם מר אהרונסון ומר
25 קדוש, לא ידעו להסביר כיצד מכתב שלא נושא כתובת, אין לגביו אישור מסירה בדואר
26 וכשמוסכם כי התובעת לא התייצבה עוד בחנות לאחר 5.8.2010, נמסר לה (עמ' 27, שורות 5-
27 1, עמ' 51 שורות 21-32). הדעת נותנת שהמכתב כוון דווקא ליום המחרת, שכן גם על פי
28 מסמך יהודיה' בו מצדדת הנתבעת התחייבה התובעת להשיב את כספי הגניבה הנטענים עד
29 ליום 9.8.2010 ועל כן סביר הוא שהנתבעת המתינה למועד זה טרם קיבלה החלטה סופית
30 בעניינה של התובעת.

בית דין אזורי לעבודה בירושלים

ס"ע 11830-01-11

1 עיון בתלושי שכרה של התובעת מלמד כי השכר הקובע לצורך חישוב פיצויי הפיטורים הוא
2 5,738 ₪ ועל כן שיעור פיצויי הפיטורים שמגיעים לה הוא 38,728 ₪. אלא שעל פי הכלל
3 שאין פוסקים לתובעת יותר ממה שתבעה זכאית התובעת לפיצויי פיטורים בסך 31,889 ₪
4 בלבד. אשר לפיצויי ההלנה - שוכנענו כי פיצויי הפיטורים לתובעת לא שולמו במועד בשל
5 חילוקי דעות בדבר עצם החוב שיש בהם ממש. אשר לשיעור הפחתתם של פיצויי הפיטורים -
6 לאחר שקילת כלל השיקולים הצריכים לעניין (ראו: ע"ע (ארצי) 473/09 מוטור אפ בע"מ -
7 ורד (1.11.2011)) באנו לכלל מסקנה כי יש להעמידם על ריבית והפרשי הצמדה כדין זאת
8 מיום 1.3.2012.

9 תמורת הודעה מוקדמת

10 34. אין מחלוקת כי התובעת פוטרה ללא מתן הודעה מוקדמת. משקבענו כי אין בידי
11 הנתבעת ראיה לכך שהתובעת גנבה מכספיה הרי שאין להחיל לגביה את הוראות סעיף 10
12 לחוק הודעה מוקדמת לפיטורים והתפטרות, התשס"א-2001. בהקשר זה מקובלת עלינו
13 טענת התובעת כי אם יכולה הייתה הנתבעת להשיב אותה לעבודה סדירה ביום 5.8.2010
14 יכולה הייתה להשיב אותה לעבודה גם למשך כל תקופת ההודעה המוקדמת. אשר על כן
15 זכאית התובעת לתמורת הודעה מוקדמת בסכום של 4,669 ₪ בצרוף הפרשי הצמדה וריבית
16 כחוק מיום 1.3.2012 ועד למועד התשלום המלא בפועל. אף הפעם על פי הכלל שאין פוסקים
17 לתובעת יותר משתבעה.

18 החזר ניכויי השכר בחודשים יולי ואוגוסט 2010

19 35. לנוכח קביעתנו כי לא עלה בידי הנתבעת להוכיח כי התובעת גנבה כספים מקופתה
20 זכאית התובעת להחזר הכספים שנוכו משכרה בהקשר זה בחודשים יולי ואוגוסט 2010
21 בסכום כולל של 6,250 ₪ בצרוף הפרשי הצמדה וריבית כחוק מיום 1.3.2012 ועד למועד
22 התשלום המלא בפועל.

23 פיצויים בגין העדר שימוע ופיטורים שלא בתום לב

24 36. לטענת התובעת פיטוריה נעשו לאלתר ומבלי שקיים לה שימוע כדין, קרי, מבלי
25 שהתאפשר לה להגן על עצמה, להביא גרסתה בפני המעסיקה ולנסות לשנות את החלטתה
26 לפטרה. בנוסף, טוענת התובעת כי פיטוריה היו שרירותיים ועל כן נעשו שלא בתום לב.

27 הנתבעת מצדה טענה כי שימוע קיים לתובעת בביתה על ידי מר קדוש ולאחריו התקבלה
28 החלטה מסודרת ושקולה בדבר פיטוריה, בהנהלת הנתבעת. לראיה טוענת הנתבעת
29 שלתובעת התאפשר לחזור לעבודתה עד אשר תתקבל החלטה בעניינה.

בית דין אזורי לעבודה בירושלים

ס"ע 11830-01-11

37. נדמה שעל חשיבותו של השימוע וגם במגזר הפרטי אין לנו צורך להכביר מילים ודי אם
 נפנה בהקשר זה לפסיקתו הענפה של בית הדין הארצי לעבודה (ראו למשל: ע"ע (ארצי)
 415/06 מלכה – שופרסל בע"מ (15.7.2007); ע"ע (ארצי) 516/09 מלכה – עגם מפעלי מתכת
 בע"מ (17.12.2009); ע"ע (ארצי) 554/09 צבר ברזל הספקה ושיווק מתכת בע"מ – שמיר
 (13.11.2011)). כך נדמה שגם כללי עריכת השימוע ברורים וידועים הם ובפרט בכל הנוגע
 לצורך לאפשר לעובד לדעת מה הן הטענות המופנות כלפיו ולאפשר לו שהות סבירה להיערך
 לשימוע. בחינת המסכת הראייתית שנפרשה בפנינו מלמדת בברור שתובעת לא נערך שימוע
 כלל. נזכיר כי גם לשיטת הנתבעת לו היו המעטפות נמצאות בבית התובעת ספק אם הייתה
 התובעת מפורטת. בנסיבות אלה גם מר קדוש לא יכול היה לדעת כי יערוך לתובעת שימוע
 ובהגינותו אף הודה כי לא אמר לתובעת שהוא עורך לה שימוע או הנחה אותה בדבר
 זכויותיה (עמ' 24, שורות 17-21). מר קדוש עצמו סבר כי פשוט "נתתי לה להגיז את כל מה
 שהיא רוצה" (עמ' 24, שורות 15-16), והודה כי אין קשר בין הנחיות הנתבעת בנושא השימוע
 לבין מה שעשה עם התובעת (עמ' 24 שורה 22 עד עמ' 25 שורה 2). מר אהרונסון מצדו הודה
 שמעולם לא ערך שימוע בעצמו והנחיות מדויקות בעניין ניתנו על ידי רותם (עמ' 52, שורה
 28). אף על פי כן ובאותה הנשימה טען שהוא הורה למר קדוש לערוך לתובעת שימוע אך לא
 ידע האם זומנה בכתב ואף הניח שיש פרוטוקול אך לא ידע היכן הוא נמצא (עמ' 53, שורות
 2-9). הנה כי כן, אין מנוס מהמסקנה כי הטענה שמר קדוש ערך לתובעת שימוע נולדה לצורך
 ההליך.

38. על כך שהנתבעת לא ערכה לתובעת שימוע אין אלא להצטער שכן דעתנו היא כי אם היה
 נערך שימוע כדין ספק אם היה הליך זה בא לעולם במתכונתו הנוכחית. יפים בהקשר זה,
 בשינויים המחויבים, קביעותיו של השופט (בדימוס) שמואל צור בעניין ע"ע (ארצי) 170/07
 כרדי – בית החולים הרצוג (2.12.2007) שם פסל בית הדין האזורי מכתב התפטרות עליו
 חתם העובד:

"אכן, לעתים הדרך הקצרה היא הדרך הארוכה: "הסדר" על סיום עבודתו של
 עובד תוך ויתור על נקיטת צעדים משמעותיים או הגשת תלונה על עבירה
 פלילית, חייב להעשות על בסיס הסכמה של ממש עם העובד, תוך מודעות
 מלאה לזכויותיו ולמאזן היתרונות והחסרונות הכרוך בו. כל "קיצור דרך"
 שאינו כרוך בהסכמה של ממש עלול להיפסל, כפי שהיה במקרה הנדון.
 במקרה שלא מושגת הסכמה ל"הסדר" או במקרה של ספק, עדיף לנקוט בדרך
 הקבועה בחוק ובהסדרי העבודה ולבצע מהלך של פיטורים, תוך נקיטת צעדים
 לשלילת פיצויי הפיטורים. בסופו של דבר דרך זו תהא הקצרה ביותר ועל כל
 פנים זו הדרך הנכונה" (פסקה 6).

בית דין אזורי לעבודה בירושלים

ס"ע 11830-01-11

- 1 בדומה, הדרך "הקצרה" בה בחרה הנתבעת ושבמסגרתה נשללה מהתובעת זכות הטיעון
 2 הייתה לדרך הארוכה. כך ולשם המחשה יכולה הייתה הנתבעת לברר בזמן אמת, מה יש
 3 לתובעת להוסיף על המכתב שנטען שכתבה, להציג בפניה את המעטפות הריקות שטענה כי
 4 נמצאו, לשאול אותה ביחס לאותן הפקדות חסרות להן טענה, לשמוע את הסבריה, לתעד את
 5 הדברים ולקבל החלטה מושכלת, הגונה וכזו התואמת את הוראות הדין.
- 6 39. מחלוקת רבתי ניטשה בין הצדדים בשאלה האם הפיצויים שתבעה התובעת בהקשר
 7 לפיטוריה הם אכן בעלי אופי נפרד, כלומר כאלו שנועדו לבסס 'ערכים מוגנים' שונים
 8 כטענתה, או שמא כפל פיצוי כטענת הנתבעת. מבלי לקבוע מסמרות בעניין דעתנו היא כי
 9 בנסיבות העניין שבפנינו הפגם שנפל בפיטורי התובעת נעוץ בהעדרו של שימוע ועל כן בענייננו
 10 אכן המדובר בכפל פיצוי.
- 11 לאחר לבטים לא קלים, החלטנו להעמיד את שיעור הפיצוי לו זכאית התובעת בנסיבות
 12 העניין על גובה של 2 משכורות. בקביעת שיעור הפיצוי התחשבנו בנוק שנגרם לתובעת בכך
 13 שנשללה ממנה זכות הטיעון מקום בו הואשמה בטענות בעלות אופי פלילי ומנגד בחלקה
 14 כמנהלת החנות באי הסדר ששרר בה ושהוביל לפיטוריה.
- 15 40. **סוף דבר** – על יסוד כל האמור התביעה מתקבלת והרינו מחייבים את הנתבעת לשלם
 16 לתובעת, בתוך 30 ימים מיום שיומצא לה פסק הדין, את הסכומים הבאים:
- 17 [א] שכר עבודה (החזר ניכויים) לחודשים אפריל 2010, מאי 2010, יולי 2010 ואוגוסט 2010
 18 בסך 7,250 ₪ נטו בצרוף הפרשי הצמדה וריבית כדין מיום 1.3.2012 ועד למועד התשלום
 19 המלא בפועל.
- 20 [ב] פיצויי פיטורים בסך 31,889 ₪ בצרוף הפרשי הצמדה וריבית כדין מיום 1.3.2012 ועד
 21 למועד התשלום המלא בפועל.
- 22 [ג] תמורת הודעה מוקדמת בסך 4,669 ₪ בצרוף הפרשי הצמדה וריבית כדין מיום 1.3.2012
 23 ועד למועד התשלום המלא בפועל.
- 24 [ד] פיצוי בגין אי עריכת שימוע בסכום כולל של 10,674 ₪.
- 25
 26
 27

בית דין אזורי לעבודה בירושלים

ס"ע 11830-01-11

- 1 בנוסף תשא הנתבעת בהוצאות ושכר טרחת בא כוח התובעת בסכום כולל של 10,000 ₪.
- 2 41. זכות ערעור : לבית הדין הארצי לעבודה בתוך 30 ימים מיום שיומצא פסק הדין לצדדים.
- 3 ניתן היום, ט"ו אלול תשע"ג, (20 אוגוסט 2013), בהעדר הצדדים ויישלה אליהם.
- 4
- 5 פסק הדין נחתם בידי נציגי הציבור ועותק נמצא בתיק בית הדין, לצדדים מופץ עותק בחתימה
- 6 אלקטרונית של השופטת לבדה.
- 7

רפאל בנימין אשכנזי

רחל בר"ג-הירשברג

אריאלה אשל

רפאל בנימין אשכנזי, נציג ציבור
(מעבידים)

רחל בר"ג-הירשברג,
שופטת

אריאלה אשל, נציגת
ציבור (עובדים)

8
9
10
11
12
13
14
15
16

רחל בר"ג-הירשברג, שופטת

17
18
19
20
21
22
23